Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 18. decembra 2019*

„Predhodno odločanje – Intelektualna lastnina – Uveljavljanje pravic intelektualne lastnine – Direktiva 2004/48/ES – Pravno varstvo računalniških programov – Direktiva 2009/24/ES – Licenčna pogodba v zvezi s programsko opremo – Nedovoljena sprememba izvorne kode računalniškega programa, ki jo je izvedel pridobitelj licence ob kršitvi licenčne pogodbe – Tožba zaradi kršitve, ki jo vloži avtor programske opreme zoper pridobitelja licence – Narava ureditve odgovornosti, ki se uporablja“

V zadevi C-666/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo cour d’appel de Paris (pritožbeno sodišče v Parizu, Francija) z odločbo z dne 16. oktobra 2018, ki je na Sodišče prispela 24. oktobra 2018, v postopku

IT Development SAS

proti

Free Mobile SAS,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, I. Jarukaitis (poročevalec), E. Juhász, M. Ilešič in C. Lycourgos, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za IT Development SAS B. Lamon, avocat,

– za Free Mobile SAS J. Fréneaux, avocat,

– za francosko vlado R. Coesme, A.-L. Desjonquères in A. Daniel, agenti,

– za Evropsko komisijo É. Gippini Fournier, S. L. Kalėda in J. Samnadda, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 12. septembra 2019

* Jezik postopka: francoščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32) ter člena 4 Direktive 2009/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o pravnem varstvu računalniških programov (UL 2009, L 111, str. 16).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbama IT Development SAS in Free Mobile SAS zaradi domnevne kršitve avtorske pravice v zvezi s programsko opremo in s tem povzročene škode.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2004/48

3 V uvodnih izjavah 10, 13 in 15 Direktive 2004/48 je navedeno:

„(10) Cilj te direktive je približevanje [zakonodaj držav članic], da bi zagotovili visoko, enakovredno in homogeno raven varstva na notranjem trgu.

[…]

(13) Področje uporabe te direktive je treba opredeliti čim širše, da bi zajeli vse pravice intelektualne lastnine, pokrite z določbami [prava Unije] na tem področju in/ali nacionalno zakonodajo zadevne države članice. […]

[…]

(15) Ta direktiva ne sme vplivati na materialno pravo intelektualne lastnine […]“

4 Člen 1 te direktive, v katerem je opredeljen njen predmet, določa:

„Ta direktiva se nanaša na ukrepe, postopke in pravna sredstva, ki so potrebna za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine. […]“

5 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Področje uporabe“, določa:

„1. Brez poseganja v sredstva, ki jih ali jih lahko predvideva zakonodaja [Unije] ali nacionalna zakonodaja, če so lahko ta sredstva ugodnejša za imetnike pravic, se ukrepi, postopki in pravna sredstva, predvideni v tej direktivi, uporabljajo v skladu s členom 3 za katero koli kršitev pravic intelektualne lastnine, kot je predvidena v pravu [Unije] in/ali nacionalnem pravu zadevne države članice.

[…]

3. Ta direktiva ne vpliva na:

(a) določbe [Unije], ki urejajo materialno pravo intelektualne lastnine […]

[…]“

6 Člen 3 Direktive 2004/48, naslovljen „Splošne obveznosti“, določa:

„1. Države članice predvidijo ukrepe, postopke in pravna sredstva, potrebne za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema ta direktiva. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so pošteni in pravični in niso po nepotrebnem zapleteni ali dragi in ne vsebujejo nerazumnih časovnih rokov ali neupravičenih zamud.

2. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so tudi dejanski, sorazmerni in odvračilni in se uporabljajo na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino in zagotavljajo zaščito pred zlorabo.“

7 Člen 4 te direktive, naslovljen „Osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo teh ukrepov, postopkov in pravnih sredstev“, določa:

„Države članice priznajo kot osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev iz tega poglavja:

(a) imetnike pravic intelektualne lastnine v skladu z določbami veljavnega prava;

[…]“

Direktiva 2009/24

8 V uvodni izjavi 15 Direktive 2009/24 je navedeno:

„Nedovoljeno reproduciranje, prevod, priredba ali sprememba kodne oblike, v kateri je bila kopija računalniškega programa dana na razpolago, predstavlja kršitev izključnih pravic avtorja. […]“

9 Člen 1 Direktive 2009/24, v katerem je opredeljen predmet te direktive, v odstavku 1 določa:

„V skladu z določbami te direktive varujejo države članice računalniške programe z avtorsko pravico kot književna dela v smislu Bernske konvencije za varstvo književnih in umetniških del. […]“

10 Člen 4 te direktive, naslovljen „Dejanja, za katera je potrebno dovoljenje“, določa:

„1. Če ni v členu 5 in 6 drugače določeno, ima imetnik pravice v smislu člena 2 izključno pravico, da stori ali dovoli storiti:

[…]

(b) prevod, priredbo, aranžiranje ali vsako drugo predelavo računalniškega programa ter reproduciranje rezultatov teh predelav, vendar brez vpliva na pravice osebe, ki je spremembo opravila;

[…]“

11 Člen 5 navedene direktive, naslovljen „Izjeme od dejanj, za katera je potrebno dovoljenje“, v odstavku 1 določa:

„Če ni posebnih pogodbenih določb, za dejanja iz točk (a) in (b) člena 4(1) ni potrebno dovoljenje imetnika pravice, če so s strani zakonitega pridobitelja potrebna za uporabo računalniškega programa v skladu z njegovim namenom, vključno z odpravo napak.“

12 V skladu s členom 8, prvi odstavek, Direktive 2009/24 določbe te direktive ne vplivajo na uporabo drugih pravnih predpisov, ki se nanašajo med drugim na pogodbeno pravo.

Francosko pravo

13 Člen L. 112–2 code de la propriété intellectuelle (zakonik o intelektualni lastnini) določa:

„Za intelektualne stvaritve v smislu tega zakonika se štejejo zlasti:

[…]

13. Programska oprema, vključno s pripravljalnim gradivom za njeno zasnovo;

[…]“

14 Člen L. 122-6 tega zakonika določa:

„Če ni v členu L. 122-6-1 določeno drugače, pravica do uporabe, ki pripada avtorju programske opreme, vključuje pravico do izvedbe in odobritve izvedbe:

1. trajnega ali začasnega reproduciranja programske opreme […];

2. prevoda, priredbe, aranžiranja ali vsake druge predelave programske opreme in reproduciranja rezultatov teh predelav;

[…]“

15 Člen L. 122-6-1 navedenega zakonika določa:

„I. Za dejanja iz točk 1 in 2 člena L. 122-6 ni potrebno dovoljenje avtorja, če so potrebna za to, da se osebi, ki ima pravico do uporabe programske opreme, omogoči njena uporaba v skladu z njenim namenom, vključno s popravkom napak.

Vendar si lahko avtor pogodbeno pridrži pravico do popravka napak in določitve posebnih pravil, ki se bodo uporabljala za dejanja iz točk 1 in 2 člena L. 122-6, ki so potrebna za to, da se osebi, ki ima pravico do uporabe programske opreme, omogoči njena uporaba v skladu z njenim namenom.

[…]“

16 Člen L. 335-3, drugi odstavek, tega zakonika določa:

„Za kaznivo dejanje kršitve avtorske pravice gre tudi pri kršitvi katere koli od pravic avtorja programske opreme, opredeljenih v členu L. 122-6.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

17 Družba IT Development je na podlagi pogodbe z dne 25. avgusta 2010, spremenjene z aneksom z dne 1. aprila 2012, družbi Free Mobile, operaterju na področju telefonije, ki na francoskem trgu ponuja mobilne naročniške pakete, izdala licenco in z njo sklenila pogodbo o vzdrževanju programskega paketa, poimenovanega ClickOnSite, ki vključuje programsko opremo za centralizirano projektno

vodenje, s katero naj bi družbi Free Mobile omogočila, da prek svoje ekipe in zunanjih ponudnikov tehničnih storitev organizira in v realnem času spremlja spremembe v razporeditvi vseh njenih anten radiotelefonije.

18 Družba IT Development je z vlogo z dne 18. junija 2015 pri tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu, Francija) vložila tožbo zoper družbo Free Mobile zaradi kršitve avtorske pravice v zvezi s programsko opremo ClickOnSite in zahtevala odškodnino za nastalo škodo. Družbi Free Mobile je očitala, da je zlasti z ustvarjanjem novih obrazcev spremenila programsko opremo. Trdila je, da so te spremembe bistvene, poleg tega pa se je – da bi utemeljila, da družba Free Mobile ni imela pravice do takih sprememb – sklicevala na določbe člena 6 licenčne pogodbe, naslovljenega „Obseg licence“, v skladu s katerim se stranka v bistvu izrecno zaveže, da ne bo neposredno ali posredno reproducirala programskega paketa, izvajala dekompilacij in/ali postopkov obratnega inženiringa na tem paketu ter spreminjala, popravljala, prilagajala in ustvarjala dodatnih in priključenih del v zvezi z njim.

19 Družba Free Mobile je vložila nasprotno tožbo zaradi zlorabe postopka in trdila, da zahteve družbe IT Development niso dopustne in utemeljene.

20 Tribunal de grande instance de Paris (prvostopenjsko sodišče v Parizu) je v sodbi z dne 6. januarja 2017 ugotovilo, da zahtevki družbe IT Development, ki so temeljili na deliktni odgovornosti družbe Free Mobile, niso dopustni, zavrnilo odškodninski zahtevek zaradi zlorabe postopka, ki ga je vložila zadnjenavedena družba, in družbi IT Development naložilo plačilo stroškov. To sodišče je štelo, da na področju intelektualne lastnine obstajata dve ločeni ureditvi odgovornosti, in sicer deliktna v primeru kršitve zakonsko določenih pravic avtorja programske opreme do uporabe in pogodbena ureditev v primeru kršitve avtorske pravice, pridržane na podlagi pogodbe, ter da je očitno, da je bila v obravnavani zadevi družbi Free Mobile očitana neizpolnitev njenih pogodbenih obveznosti, ki spadajo v okvir tožbe za ugotovitev pogodbene odgovornosti, ne pa deliktna ravnanja kršitve avtorske pravice v zvezi s programsko opremo.

21 Družba IT Development je zoper navedeno sodbo vložila pritožbo pri cour d'appel de Paris (pritožbeno sodišče v Parizu, Francija) in mu predlagala, naj Sodišču predloži vprašanje za predhodno odločanje, naj razveljavi sodbo, izdano na prvi stopnji, in naj ugotovi, da je tožba zaradi kršitve, ki jo je vložila, dopustna. Predlaga tudi, naj se ugotovi, da spremembe programske opreme, ki jih je izvedla družba Free Mobile, pomenijo dejanja kršitve avtorske pravice, naj se tej družbi naloži, da ji plača znesek v višini 1.440.000 EUR za povračilo nastale škode, in, podredno, naj se družbi Free Mobile naloži, da ji plača znesek v višini 840.000 EUR iz naslova kršitve pogodbenih obveznosti za povračilo te škode. Poleg tega vsekakor predlaga, naj se družbi Free Mobile in njeni podizvajalki, družbi Coraso, prepove uporaba programske opreme ter pridobivanje podatkov iz te programske opreme in njihova uporaba, v primeru kršitve prepovedi pa naj se jima naloži denarna kazen.

22 Družba Free Mobile cour d'appel de Paris (pritožbeno sodišče v Parizu) zlasti predlaga, naj sodbo, izdano na prvi stopnji, potrdi, naj družbi IT Development naloži, da ji plača odškodnino v višini 50.000 EUR zaradi zlorabe postopka, in naj ugotovi, da so vse zahteve družbe IT Development nedopustne in vsekakor neutemeljene.

23 Predložitveno sodišče navaja, da francosko pravo o civilni odgovornosti temelji na načelu nekumulativnosti, kar pomeni, prvič, da oseba zoper drugo osebo ne more zaradi istih dejanj hkrati uveljavljati pogodbene in deliktne odgovornosti, in drugič, da se da prednost pogodbeni odgovornosti pred deliktno, če stranki zavezuje veljavna pogodba in je škoda, ki je nastala eni od strank, posledica neizpolnitve ali nepravilne izpolnitve ene od pogodbenih obveznosti. Poleg tega navaja, da v francoskem pravu kršitev, ki je izvorno kaznivo dejanje, spada na področje uporabe deliktne odgovornosti, vendar to pravo ne vsebuje nobene določbe, v skladu s katero kršitev ne more biti

podana, če stranki zavezuje pogodba. V zvezi s tem naj bi bilo na primer na področju patentov in znamk mogoče vložiti tožbo zaradi kršitve proti pridobitelju licence, ki je kršil omejitve iz svoje pogodbe.

24 Vendar predložitveno sodišče opozarja, da člen 2 Direktive 2004/48, ki opredeljuje njeno področje uporabe, na splošno določa, da se ukrepi, postopki in pravna sredstva, ki jih določa, uporabljajo za katero koli kršitev pravic intelektualne lastnine, ne da bi se pri tem razlikovalo, ali je ta kršitev posledica neizpolnitve pogodbe ali ne.

25 V teh okoliščinah je cour d'appel de Paris (pritožbeno sodišče v Parizu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali to, da pridobitelj licence za programsko opremo ne upošteva pogojev iz licenčne pogodbe za ta program (z iztekom poskusne dobe, prekoračitvijo števila dovoljenih uporabnikov ali druge merske enote, na primer procesorjev, ki jih je mogoče uporabiti za izvajanje inštrukcij programske opreme, ali s spremembo izvorne programske kode, kadar je z licenco ta pravica pridržana za prvotnega imetnika), pomeni:

– kršitev avtorske pravice (v smislu Direktive [2004/48]), zaradi katere je oškodovan imetnik avtorske pravice za programsko opremo, pridržane na podlagi člena 4 Direktive [2009/24] o pravnem varstvu računalniških programov,

– ali pa je mogoče za tak položaj uporabiti ločeno pravno ureditev, na primer ureditev pogodbene odgovornosti na podlagi splošnega prava?“

Vprašanje za predhodno odločanje

26 Najprej je treba opozoriti, da mora Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, ki je uvedeno s členom 267 PDEU, nacionalnemu sodišču podati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. S tega vidika mora Sodišče po potrebi preoblikovati vprašanja, ki so mu bila predložena (sodbi z dne 28. junija 2018, Crespo Rey, C-2/17, EU:C:2018:511, točka 40, ter z dne 26. septembra 2019, UTEP 2006., C-600/18, EU:C:2019:784, točka 17 in navedena sodna praksa).

27 V obravnavanem primeru je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da se vprašanje v postopku v glavni stvari nanaša na uporabo načela nekumulativnosti, v skladu s katerim se določbe o deliktni odgovornosti ne uporabijo, če tožba, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, temelji na domnevni kršitvi pogodbenih obveznosti, in ne na dejanjih kršitve deliktne narave.

28 Kot je navedlo predložitveno sodišče, to načelo francoskega prava pomeni, prvič, da oseba zoper drugo osebo ne more zaradi istih dejanj hkrati uveljavljati pogodbene in deliktne odgovornosti in, drugič, da se da prednost pogodbeni odgovornosti pred deliktno, če stranki zavezuje veljavna pogodba in je škoda, ki je nastala eni od strank, posledica neizpolnitve ali nepravilne izpolnitve ene od pogodbenih obveznosti.

29 Predložitveno sodišče je tudi poudarilo, da kršitev avtorske pravice v francoskem pravu pomeni kaznivo dejanje, ki običajno spada na področje deliktne odgovornosti, in ne neizpolnitve pogodbe. Poleg tega francoska vlada v pisnem stališču navaja, da je izraz „kršitev avtorske pravice“ v francoskem pravu prevod izraza „kršitev pravice intelektualne lastnine“ v smislu Direktive 2004/48, tako da naj bi pravila francoskega prava v zvezi s tožbo zaradi kršitve pomenila prenos te direktive.

30 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da želi predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba direktivi 2004/48 in 2009/24 razlagati tako, da je kršitev določila licenčne pogodbe za računalniški program, ki se nanaša na pravice intelektualne lastnine imetnika avtorskih pravic na tem programu, zajeta s pojmom „kršitev pravic intelektualne lastnine“ v smislu Direktive 2004/48 in da mora biti navedeni imetnik zato upravičen do jamstev, določenih v zadnjenavedeni direktivi, ne glede na ureditev odgovornosti, ki se uporablja v skladu z nacionalnim pravom.

31 Opozoriti je treba, da predložitveno sodišče v postavljenem vprašanju našteva več možnih oblik kršitve licenčne pogodbe za programsko opremo, in sicer dejstvo, da pridobitelj licence za programsko opremo ne spoštuje izteka poskusne dobe, da prekorači število dovoljenih uporabnikov ali druge merske enote, na primer procesorjev, ki jih je mogoče uporabiti za izvajanje inštrukcij programske opreme, ali da spremeni izvorno kodo programske opreme, kadar je z licenco ta pravica pridržana za prvotnega imetnika. V postopku v glavni stvari pa gre le za zadnjenavedeni primer, tako da je treba v obravnavani zadevi upoštevati le tega.

32 V zvezi z Direktivo 2009/24, ki določa materialne pravice avtorjev računalniških programov, je treba poudariti, da morajo države članice v skladu s členom 1 te direktive varovati računalniške programe z avtorsko pravico kot književna dela. V skladu s členom 4 te direktive izključne pravice imetnika teh programov, ki jih morajo varovati države članice, zajemajo med drugim pravico imetnika, da stori ali dovoli storiti: prevod, priredbo, aranžiranje ali vsako drugo predelavo računalniškega programa, razen če je v okviru izjem, ki jih vsebuje ta direktiva, določeno drugače. Prepoved spremembe izvorne kode programske opreme spada torej med avtorske pravice na računalniškem programu, katerega varstvo je določeno v Direktivi 2009/24. Dodati je treba, da je v skladu s členom 3 navedene direktive tako varstvo zagotovljeno vsem fizičnim ali pravnim osebam, za katere veljajo določbe nacionalne zakonodaje na področju avtorske pravice, ki se uporablja za ta dela.

33 Iz tega izhaja, da v skladu z Direktivo 2009/24 varstvo imetnika avtorskih pravic na računalniškem programu ni odvisno od tega, ali je domnevna kršitev teh pravic zajeta s kršitvijo licenčne pogodbe ali ne.

34 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v uvodni izjavi 15 navedene direktive zgolj navedeno, da reproduciranje ali sprememba kodne oblike, v kateri je bila kopija računalniškega programa dana na razpolago, pomeni kršitev izključnih pravic avtorja, pri čemer ni nobenih pojasnil v zvezi s tem, ali gre za pogodbeno kršitev ali kršitev drugega izvora.

35 Direktiva 2004/48, kot je razvidno iz njenih uvodnih izjav 10 in 15 ter člena 1, določa ukrepe, postopke in pravna sredstva, potrebne za zagotovitev spoštovanja pravic intelektualne lastnine, kar vključuje pravice iz Direktive 2009/24.

36 V skladu s členom 2(1) Direktive 2004/48 se ta uporablja za „katero koli kršitev pravic intelektualne lastnine“. Iz besedila te določbe, zlasti iz pridevnika „katero koli“, je razvidno, da je treba to direktivo razlagati tako, da zajema tudi kršitve, ki so posledica neizpolnitve pogodbenega določila v zvezi z izkoriščanjem pravice intelektualne lastnine, vključno z avtorsko pravico na računalniškem programu.

37 Ta ugotovitev je potrjena tako s cilji Direktive 2004/48 kot sobesedilom člena 2(1) te direktive, ki ga je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati pri razlagi te določbe (glej v tem smislu sodbo z dne 26. maja 2016, Envirotec Denmark, C-550/14, EU:C:2016:354, točka 27 in navedena sodna praksa).

38 Najprej, kar zadeva cilj Direktive 2004/48, je iz njenih uvodnih izjav 10 in 13 razvidno, da je ta cilj približevanje zakonodajnih sistemov držav članic, da bi zagotovili visoko, enakovredno in homogeno raven varstva intelektualne lastnine na notranjem trgu, in da je treba področje uporabe te direktive opredeliti čim širše, da bi zajeli vse pravice intelektualne lastnine, pokrite z določbami Unije na tem področju in/ali nacionalno zakonodajo zadevne države članice.

39 Poleg tega je Sodišče presodilo, da je cilj Direktive 2004/48 to, da države članice zagotovijo, zlasti v informacijski družbi, učinkovito varstvo intelektualne lastnine (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2011, L'Oréal in drugi, C-324/09, EU:C:2011:474, točka 131).

40 Tudi iz sodne prakse Sodišča je razvidno, da so določbe te direktive namenjene urejanju tistih vidikov pravic intelektualne lastnine, ki se nanašajo na spoštovanje teh pravic in poseg v te pravice, tako da se določijo učinkovita pravna sredstva za preprečevanje, odpravo ali popravo kakršnih koli kršitev obstoječih pravic intelektualne lastnine (glej v tem smislu sodbo z dne 10. aprila 2014, ACI Adam in drugi, C-435/12, EU:C:2014:254, točka 61 in navedena sodna praksa).

41 Dalje, kar zadeva sobesedilo člena 2(1) Direktive 2004/48, ta direktiva v členu 4 določa, da ima vsak imetnik pravic intelektualne lastnine pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih z navedeno direktivo, v skladu z določbami veljavnega prava. Za možnost take zahteve pa ne velja nobena omejitev v zvezi z izvorom – pogodbenim ali drugim – kršitve teh pravic.

42 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je kršitev določila licenčne pogodbe za računalniški program, ki se nanaša na pravice intelektualne lastnine imetnika avtorskih pravic na tem programu, zajeta s pojmom „kršitev pravic intelektualne lastnine“ v smislu Direktive 2004/48 in da mora biti navedeni imetnik zato upravičen do jamstev, določenih v tej direktivi.

43 Toda čeprav je namen Direktive 2004/48 vzpostaviti ukrepe, postopke in pravna sredstva za imetnike pravic intelektualne lastnine, kar zajema avtorske pravice na računalniških programih, ki so določene z Direktivo 2009/24, prvonavedena direktiva ne vsebuje natančnih pravil za uporabo teh jamstev in ne določa, da je treba uporabiti posebno ureditev odgovornosti v primeru kršitve teh pravic.

44 Iz tega izhaja, da lahko nacionalni zakonodajalec svobodno določi konkretna pravila za varstvo navedenih pravic in opredeli zlasti naravo – pogodbeno ali deliktno – tožbe, ki jo ima na voljo imetnik v primeru kršitve njegovih pravic intelektualne lastnine zoper pridobitelja licence računalniškega programa. Vendar morajo biti zahteve iz Direktive 2004/48 v vseh primerih nujno spoštovane.

45 V zvezi s tem, natančneje, iz člena 3 te direktive izhaja, da morajo biti ukrepi, postopki in pravna sredstva, ki so potrebni za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, pošteni in pravični ter ne smejo biti po nepotrebnem zapleteni ali dragi in ne smejo vsebovati nerazumnih časovnih rokov ali neupravičenih zamud. Biti morajo tudi učinkoviti, sorazmerni in odvračilni ter se morajo uporabljati na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino in zagotavljajo zaščito pred zlorabo.

46 Iz zgoraj navedenih preudarkov je razvidno, da spada določitev ureditve odgovornosti, ki se uporabi, če pridobitelj licence za računalniški program krši avtorske pravice na tem programu, v pristojnost držav članic. Vendar uporaba posebne ureditve odgovornosti nikakor ne sme pomeniti ovire za učinkovito varstvo pravic intelektualne lastnine imetnika avtorske pravice na tem programu, kot je določeno z direktivama 2004/48 in 2009/24.

47 V obravnavani zadevi predložitveno sodišče navaja, da nobena določba nacionalnega prava, ki se nanaša na kršitev avtorske pravice, ne določa izrecno, da se je na to kršitev mogoče sklicevati le v primerih, ko stranki ne zavezuje pogodba. Prav tako poudarja, da je kršitev avtorske pravice v najširšem smislu opredeljena kot poseg v pravico intelektualne lastnine, med drugim kot kršitev ene od avtorskih pravic na računalniškem programu.

48 V zvezi s tem mora nacionalno sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča na podlagi načela skladne razlage nacionalnega prava to pravico razlagati čim bolj v skladu z zahtevami prava Unije in tako v okviru svojih pristojnosti zagotoviti polni učinek prava Unije, kadar odloča o sporu, ki mu je predložen. To načelo zahteva, da nacionalno sodišče upošteva celotno nacionalno zakonodajo pri presoji, koliko se ta lahko uporablja tako, da ne pripelje do rezultata, ki bi bil v nasprotju s pravom Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 19. decembra 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, točki 75 in 76, ter z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točka 55). Glede na elemente, navedene v prejšnji točki, je razvidno, da je razlaga, ki bi bila skladna z zahtevami iz direktiv 2004/48 in 2009/34, v obravnavanem primeru mogoča, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

49 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba direktivi 2004/48 in 2009/24 razlagati tako, da je kršitev določila licenčne pogodbe za računalniški program, ki se nanaša na pravice intelektualne lastnine imetnika avtorskih pravic na tem programu, zajeta s pojmom „kršitev pravic intelektualne lastnine“ v smislu Direktive 2004/48 in da mora biti navedeni imetnik zato upravičen do jamstev, določenih v zadnjenavedeni direktivi, ne glede na ureditev odgovornosti, ki se uporablja v skladu z nacionalnim pravom.

Stroški

50 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine in Direktivo 2009/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o pravnem varstvu računalniških programov je treba razlagati tako, da je kršitev določila licenčne pogodbe za računalniški program, ki se nanaša na pravice intelektualne lastnine imetnika avtorskih pravic na tem programu, zajeta s pojmom „kršitev pravic intelektualne lastnine“ v smislu Direktive 2004/48 in da mora biti navedeni imetnik zato upravičen do jamstev, določenih v zadnjenavedeni direktivi, ne glede na ureditev odgovornosti, ki se uporablja v skladu z nacionalnim pravom.

Podpisi